

Palau hitti føroyskar politikarar

Løgmaður beyð honum vælkomnum

Heimskendi argentínski prædikumaðurin, Luis Palau, kom til Føroya hós-dagin. Hetta er fyrstu ferð, at hesin víðagitni kristniðari vitjar í Føroyum. Skipað er fyri stórar fundarøð við honum í Ítróttarhøllini á Hási. Fyrsti fundurin var í gjárkvöldið og verða so fundir aftur í kvöld og sunnudagin. Roknað verður við so nógvum fólki til fundirnar, at fyrireikararnir hava sett stórar sjónvarpsskermar upp í Gundadalshøllini eisini.

Fjølmiðlarnir høvdu høvi at hitta og tosa við Luis Palau seinnapartin hós-dagin. Eisini Sosialurin var har og fara vit í komandi viku at hava ein samandrætt frá tíðinda-fundinum. (Fleiri lesarar hava eisini vent sær til okkara og biðið okkum endurprentað grein, sum stóð í danska blaðnum Weekendavisen 30. mars í ár. Hon snýr seg um vitjanina hjá Palau í Danmark).

Atli Dam, løgmaður, beyð fremmandum prædikumanni vælkomnan

Løgmaður helt vælkomstrøðu

Í sambandi við at Luis Palau vitjar, høvdu fyrireikararnir boðið fólka-valdum umboðum, øllum lögtingsmonnum og landsstýrisumboðum til litla samkomu í gjár, soleiðis at Palau fekk høvi at hitta tey. Hetta verður gjørt í øllum teimum londum, Palau vitjar.

Í sama viðfangi høvdu fyrireikararnir lagað tað so, at løgmaður fekk høvi at bjóða hesum heimskenda prædikumanni vælkomnum til Føroya — og prenta vit her vælkomstrøðu lögmands:

Glaður fyri at ynskja tygum vælkomnum til okkara litla land.

Eitt land vit hmeta, eru goð við og stolt av.

Eisini gleðast vit um tann verðsliga livskarm, vit hava megnað at skapt okkara fólki, sum í dag kann meta seg at hoyra til tann materielt ríkara

partin av heiminum og herundir eitt samfelag, sum í vælferð og sosialari trygd kann metast sum eitt hitt fremsta.

Lat meg undirstrika, at tann löggáva, sum hetta verðsliga liv byggir á, er grundað á eitt solitaritets-prinsipp, har hvør kennir seg vara av øðrum.

Hesar oyggjar hava ikki altíð kent hesa materiellu vælferð, tvørturímóti. Fram til fyri 30 árum síðani var fátækradømi og eitt harðbalið, strævið liv tað sum eyðkendi livs-formin her.

Menniskjan var ógvuliga litil í teirri veldugu náttúru, hon var sett í, hon formáddi sær litið, tøkni-frein var onki framkomin og arbeiðsamboð okkara vóru smá, veik og litið útvíklað.

Tað fremsta, sum tí bar føroyingin gjøgnum livið, var trúgvin uppá forløg og lagnu, og at tað var Ein, sum ein kundi leggja øll forløg í hond. Tí var tað so náttúrligt, at føroyingurin á veg til dagsverk sitt — eitt nú á havinum og til bjarga — í songi lovprisaði hesum Harra og anbefalaði seg til hansara á sama hátt sum hann í sangi takkaði Honum, tá hann aftur bjargaður kom til húsa heim.

Henda djúpa og inniliga gudstrúgv, sum bar í sær, at tað var náttúrligt at signa børn síni, tá tey fóru út fyri dyr og at signa hvørt plagg, tey finga at fara í, var so fastgrögvín, at føroyingurin uttan at hugsa djúpri um hetta kendi hana sum veruliga barlast sína á livsleiðini.

Hartil var »holdningur-in« til hesi víðurskipti sera blúgvur, soleiðis at hetta vóru persónlig víðurskipti, ein hevði hjá sær sjálvum iðgjøgnum dagin og mest tók fram í loynikamari sinum annars.

Mær er sagt, at ein danskur psykologur hevur úttalað einaferð, at tað var gudstrúgvín, sum gjørdi, at føroyingar

Foto: Kalmar

»yvirlivdu«. Teir høvdu ikki kunnað gjøgnumført livið á hesum oyggjum í hundraðir av árum uttan hetta, so kargar sum oyggjarnar tá vóru.

Kirkjan var savnandi tá, og møtir av ymsum slag ógvuliga fá, og evangelisk møti av hesum slag, sum tygum eru høvuðskraftin í, funnst ikki og av góðum grundum eingi ítróttarhallar- ella sjónvarpstransmitterað stórmøti við tí endamáli, at frelsa sálir hvørja sær fyri Jesusi.

Hetta verði sagt uttan at litisgera tygara kall og arbeiði, tí vit mugu øll víðurskipti, at tíðin í dag er ein onnur.

Føroyskt orðatak sigur, at tað skal breiður ryggur at bera góðar dagar, og tað er ongin loyna, at hin meira og meira orandi meldurin, sum gerandisdagurin er, ger, at hin einstaka menniskjan — føroyingurin við — lættligari missir seg sjálva burtur og eisini stendur veikari á tí grundstøði, fólk okkara annars hevur staðið á.

Vit hava tí í dag nógv

møtir, og loyvi mær tó at ivast um eftirlivanina.

Vit mugu ásanna, at í aðurnevnda meldri hava vit øll brúk fyri at steðga á, og vitjan tygara er vónandi eitt slíkt høvi.

Á mangan hátt kenna vit í dag ótta, kenna at vit standa á eini trom og kenna máttloysi.

Tað er fyrst og fremst óttin fyri atomvápnadubbingini og teirri dálking av knotti okkara, sum vit eru sek í, sum ger okkum ótrygg og bangin.

Eg ynski tygum eydnu við hesi fundarøð. Skal ærliga viðganga, at tey fáu orð tygum søgdu í sjónvarpi okkara í gjárkvöldi dámdu mær væl.

Serliga tað tygum søgdu um mátan at meta menniskjum uppá, og tað tygum søgdu um muhamedsmenn, hinduvar og buddistar, sum eru tey somu fyri Harranum.

Hetta er sambært Efesusbrævið: »Ein Harri, ein trúgv og ein skirn«.

Hetta ber mær boð um, at tygum ynskja at sameina tær ymsu meinigheitarnar í tygara forkynnan

um Hann, sum tygum málboru tygum altíð stóð fremstur efturi sum nr. 1, tá alt annað var gloymt.

Tað er væl kunnugt fyri tygum, at í hesum landi hava vit mangar meinigheitir, sum ikki allar virka so væl saman.

Eisini gleddi tað meg nógv, sum tygum søgdu um tað neyðuga í at sýna varsemi í úttalilsum um stórpólitisk víðurskipti.

Eg havi álit á, at tygum kenna hesa somu ábyrgd móttvegis okkara smáu innanlendis politisku víðurskiptum, tí okkara samfelag er ógvuliga felið, so litið tað er, og vandin fyri eini samanblanding av borgaraligum löggávuvíðurskiptum og trúarspurningum er ógvuliga stórur.

Vit hava júst havt eina slíka episodu í okkara landi fyri 14 døgum síðani, har slík samanblanding bar í sær stórar politiskar reimingar við umskipan av landsins stýri.